

[Leif Hermann]

taget, bliver et ganske stort vejledningsarbejde fra Justitsministeriet og forbrugerorganisationerne over for dels erhvervslivet – og det vil altså sige de institutioner, de handlende, der indgår kreditaftaler – og for forbrugerorganisationernes vedkommende over for forbrugerne, således at folk virkelig for en gangs skyld, kunne man sige, får en fast og sikker fornemmelse af, hvordan deres retsstilling er.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg har det som fru Lissa Mathiasen, jeg kan undre mig lidt over denne dato, den 1. januar 1993. Det plejer gerne at hedde »inden udgangen af 1992«, når vi taler i EF-vendinger, for så er det noget med det her vidunderlige indre marked, der træder i kraft, og det får alle positive tanker til at samle sig om den dato. Jeg synes også, det er lidt småsent at lade det indre markeds skæringsdato være afgørende for, hvornår danske forbrugere skal have den retsstilling, som lovforslaget tilsiger dem for så vidt angår spørgsmålet om oplysning om omkostningerne ved forbruger kreditter.

Nu har dansk erhvervsliv faktisk, siden vi begyndte behandlingen af det gamle direktivforslag, kunnet indstille sig på, at man nødvendigvis på et eller andet tidspunkt måtte ende med at få en ordning i Danmark, der var mere gennemsigtig end det, der hidtil har været gældende. Så er det lidt fjollet, at erhvervslivet skal have mellem 6 og 7 år til at indstille sig på noget så banalt som at oplyse om omkostningerne ved kreditgivning. Jeg vil mene, at vi nok under udvalgsbehandlingen må arbejde ganske meget på at få fremrykket ikrafttrædelsesdatoen, sådan at vi ikke slavisk følger udgangen af 1992 og det indre marked.

Vi tilsiger en konstruktiv indsats under udvalgsarbejdet og håber på, at arbejdet ikke bliver større, end at vi kan få lovforslaget vedtaget, sådan at det træder i kraft, ikke den 1. januar 1990 – meget kan vi nå i Folketinget ved at tage os gevaldigt sammen, men det tror jeg ikke man når – men i hvert fald inden samlingen er slut.

Pia Larsen (V):

Da mit partis ordfører, hr. Jørgen Winther, ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige følgende:

Lovforslaget gælder for alle kreditaftaler med forbrugere, uanset hvad den nye kredit anvendes til. En kreditaftale defineres som en af-

tale om kredit i form af udskudt betaling, lån eller anden form for finansiel ydelse i ikke-erhvervsmæssige forhold. Dog gælder visse af reglerne også erhvervsmæssige låneforhold.

Loven gennemfører en øget regulering af kreditaftaler, herunder de krav, man stiller til kreditgiver, for at aftalen kan betegnes som gyldigt indgået. Den nuværende kreditkøbslov regulerer beskyttelsen af forbrugerne ved kreditkøbsaftaler, og det er denne beskyttelse, der nu øges.

Dette sker ved, at forbrugeren før indgåelsen af en kreditaftale skal have information om omkostningerne ved aftalen udregnet på årsbasis. Disse oplysninger skal være specificeret således, at forbrugeren har et fuldstændigt og sammenligneligt overblik over omkostningerne, således at disse umiddelbart kan sammenlignes med konkurrerende tilbud.

Det nye lovforslag omfatter alle kreditaftaler til forbrugere, hvor den tidligere kreditkøbslov kun omfattede køb på kredit. Ændringen sker på grundlag af et EF-direktiv, som Danmark er forpligtet til at gennemføre som lov, således at vore regler på området tilpasses de øvrige medlemslandes regler.

En sådan tilpasning sker, for at forbrugerne i hele EF ved indførelsen af det indre marked i 1992 bedre kan sammenligne kredittilbud, således at kreditgivningsvirksomheder kan opnå alle EF-borgere som mulige kunder og forbrugere sikres ved ensartede regler i hele EF, uanset hvor de indgår aftalen. Herved sikres konkurrencen mellem de forskellige europæiske kreditgivningsinstitutter til gavn for forbrugerne og forhåbentlig også de danske kreditgivningsinstitutter.

Venstre kan støtte lovforslaget og ser frem til et positivt udvalgsarbejde.

Knud Lind (FP):

Dette lovforslag er ikke blot et spørgsmål om et eller andet bureaukratisk EF-direktiv, men forslaget er et tydeligt bevis på, at regeringens afbureaukratiseringsplan kun er et konservativt fata morgana, som for længst er forsvundet ude i horisonten.

I forbindelse med gennemførelsen af dette EF-direktiv tager man den gamle kreditlovgivning og poster oveni, og det er jo ligesom at hælde gammel vin på nye flasker. Man må undre sig over, at en højkonservativ minister stiller et sådant forslag.